

NĀC

”Tiešām, svētīgi tie, kas Dieva vārdu dzird un to izpilda.”

(Lk 11,28)

Nr. 4 (57)

AUGUSTS

2010

Kurzemes Katoļu bīskapijas informatīvs izdevums

Dievmātes svētki – iespēja mainīt dzīvi

Vai esi noguris no dzīves? Iespējams, tev ir viss apnicis: darbs, dzīve uz parāda, dzīve kā cīņa ar visiem un ar visu, liekulība, tavas vājības... Tu vaino citus melos, izsaimniekošanā, bet, vainojot citus, tu joprojām nekur nejūties kā savās mājās, pat pie sevis – savā dvēselē – tu jūties kā svešinieks.

Tas notiek tāpēc, ka – tāpat kā daudzi cilvēki – tu parasti dzīvo “ārpus sevis”, mājot savu bailu miglājā, savu vēlmu pilis, vilšanās dzelmēs vai traucoties savā aktivitāšu vilcienā. Taču par spīti dzīves stilam, kurš balstās uz patiku un nepatiku, tu neesi atteicies no dziļām ilgām rast patiesību par sevi, tik tikko paciešot bezjēdzīgo un neapzināto dzīvi – tāpēc tevī mostas ilgās pēc izmaiņām.

Iespējams, ka, meklējot pārmaiņas, tu koncentrē uzmanību uz ārējo: pārbīdi mājās mēbeles vai šķirsti jaunus preču katalogus. Taču izmaiņas, uz kurām ceri, attiecas uz tavu sirdi – tava “es” visdziļāko būtību. Arī jauni politiski veidojumi – bez jaunas sirds, bez iekšēji atjaunotā cilvēka – nelīdzēs. Nocietinātās sirds gadījumā pie varas tiek ambiciozi, alkatīgi un nelietīgi cilvēki, atstājot nabagus ar tukšām rokām.

Ilgās pēc pārmaiņām tu kopā ar citiem dodies svinēt Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkus. Patiesībā tevi vilina realitāte, ko tu nojaut aiz vārdiem “jaunava” (‘šķīsta’) – stāvoklis, pēc kura alkst tava dvēsele, un “vissvētākā” – kuras dzīvē darbojas Dievs, lai darbotos arī tavā.

Lai iekšēji atjaunotu savu dzīvi, pirmkārt, vajag iedziļināties sevī, lai izprastu, kur pašreizējā dzīves posmā tu atrodi – tev ir nepieciešama iekšējā gaisma un skaidrība par turpmāko dzīves ceļu. Otrkārt, vajag sakārtot savu dzīvi. Kad beidzot tu ļausi Dievam pārveidot savas sirds dziļumus, nevis tikai “sakārtot matus”?!

Protams, noteicošo lomu “jaunā cilvēka” tapšanas gaitā spēlē maigā mīlestība. Tieši tā, ar kuru esi gaidījis Aglonā vai citā dievnamā. Tā ir Dievmāte, kura tevi sirsnīgi uzņem. Viņa ir no Nācaretes, maza Izraēlas ciemata. Šis jūdu sievietes maiguma noslēpums ir viņas dievišķā mātišķība. Viņas atvērtība un siltums – attieksme, kas atbrūno un pievelk ikvienu, vienalga cik pazudis viņš arī nebūtu. Ja vien viņš ļauj, Dievmāte apskauj un samīļo Svētajā Garā. Tieši tāpēc tu vari labi justies Aglonā, mazā Latvijas ciematā.

Nebaidies, Marija neko nevēlas sev – svētceļnieks lūdzas “Svētā Marija!”,

Aglonas Brīnumdarītājas Dievmātes svētglezna

viņa atbild “Jēzus!” Tas ir Jēzus – jaunā dzīvība –, pēc kuras slāpst tava dvēsele, to simbolizē zieds, ko Aglonas svētbildē Dievmāte tur kreisajā rokā.

Lai izprastu, kas notiek tavā dzīvē un kā to turpināt, ir nepieciešama skaidrība, kuru var dot tikai Dzīvais vārds.

Ja tu meklē iekšēju atjaunotni, tad tevi neapmierinās nekas cits kā mīlestības dziedinošās attiecības. Tevi neapmierinās ne miglainās dziednieku enerģijas (pat ja ekstrāsensi sevi uzdod par ticīgiem), ne pseidokristīgās izdarības un mesianiskie “Karaļa kalna” solījumi.

Kāpēc cilvēki ir tik viegli savaldzināmi? Tas notiek tāpēc, ka viņi ir

izslāpuši pēc dziedināšanas un mierinājuma. Lai pievilinātu, nevajag daudz izdomas – pietiek parastiem vārdiem pievienot īpašības vārdu “svēts” un tūlīt nenozīmīga lieta iegūst savu it kā zelta oreolu, proti, parastā birze pārtop par “svētbirzi”, pelēkais uzkalns – par “svētkalnu”. Taču tas ir krietni par maz, lai nodrošinātu autentisko saturu.

Marija no Nācaretes ir mūsu skolotāja, kas māca atpazīt patieso vēstījuma saturu. Lūkasa evaņģēlija 1. nodaļā lasām, ka, klausoties eņģeļa Gabriēla vēstījumu, viņa saprata, ka šie vārdi nāk no Dieva. Eņģelis vēstīja Jaunavai – Dievs tevi izredzēja. Tu

dzemdēsi dēlu un nosauksi viņu vārdā Jēzus. Jauniete domāja par vēstījuma nozīmi – kā tas notiks? Dialogs turpinājās – Svētais Gars nāks pār tevi. Dievam neviena lieta nav neiespējama. Tātad, tas ir vārds, kas atklāj īsto realitātes saturu!

Evaņģēlijs raksturo Mariju kā sievieti, kura dzird, pārdomā un izpilda Dieva vārdu. Pēc līdzības par sējēju, kas uzsver Dieva vārda klausīšanos un izpildīšanu, Lūkass izceļ jaunu un garīgu radniecības veidu: „Mana māte un mani brāļi ir tie, kas Dieva vārdu klausās un izpilda.” (Lk 8,21) Tāpat pēc kādas sievietes teiktā, kas, klausoties Jēzus mācībā, uzslavē viņa mātes miesīgo mātišķību, Jēzus norāda, ka būtiskākais attiecībās ar Viņu ir jauns radniecības veids, kas balstās uz Dieva vārda klausīšanos un izpildīšanu: „Tiešām svētīgi tie, kas Dieva vārdu dzird un to izpilda.” (Lk 11,28) Marija no Nācaretes ir piemērs ikvienam Jēzus māceklim: „Svētīga tu esi ticēdama, ka tas izpildīsies, ko Kungs tev sacīja.” (1,45)

Kristietis nebalsta savu ticību uz pārejošām reliģiskām sajūtām, bet viņa rīcības kritērijs ir konkrēts Dieva vārds, kas “top miesa” viņa dzīvē. Piemēram, ja dzirdi vārdu, kas tevi apsūdz par netaisni iegūtu mantu vai mudina lūgt piedošanu, tad rīkojies tūlīt, raksti vai zvani – neatliec izlīgšanu uz nākošo gadu. Pieņem lēmumu, atjauno to no dienas dienā lūgšanā, jo nekas tik daudz nesarūgtina dvēseli kā nepiedošana, un neieslēdz egoisma verdzībā kā alkatība.

Uzlūko Mariju: tikko sadzirdējusi vēsti, ka viņas neauglīgā radniece Elizabete jau sesto mēnesi ir mātes cerībās, viņa “cēlusies steigšus aizgāja” (Lk 1,39), lai kalpotu.

Jauns – Kristus mierā atjaunots cilvēks – veido sev apkārt patiesi humānu vidi. Solidaritāte un labestība kļūst par tāda cilvēka rīcības pamatmotīviem, taču cita viņam raksturīga īpašība ir skaidrība par morālām vērtībām, bez viltus tolerances, nenoteiktā pacifisma un visu attaisnojošas brīvības, kuras paēnā zeļ banāli amorālais dzīves veids.

Aglona ir vieta, kur cilvēks ļauj Dievam sevi uzrunāt un veidot par “jaunu cilvēku”, ieklausoties dvēselē, kas brīva no grēka, lai sadzirdētu Dieva vārdu.

Ko Dievs saka tev šajā dzīves konkrētajā situācijā? Ko Viņa vārds vēstī mums – kā Baznīcai – šajā vēsturiskajā brīdī?

Priesteris **Alensandrs Stepanovs**
(Jelgavas diecēze)

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Priesteris pāvesta Benedikta XVI skatījumā

3.lpp. Bīskapa A. Justa 50 gadi priesterībā

4. – 5.lpp. RGS Priesterības gada noslēgumā Romā

6.lpp. J. Salijs par 7. Dieva bausli

7.lpp. Sludinājumi

8.lpp. Ziņas

Priesteris pāvesta Benedikta XVI skatījumā

„Arsas prāvests mūs ir vadījis šajā gadā, lai mēs no jauna izprastu priesteru kalpojuma lielumu un cēlumu” – teica pāvests Benedikts XVI 11. jūnijā, noslēdzot priesterībai veltīto gadu Vissvētākās Jēzus Sirds svētkos. Šis gads bija domāts, lai palīdzētu arī jauniešiem sekot Jēzū, teica pāvests: „Mēs vēlējamies no jauna parādīt jauniešiem, ka šis aicinājums, savienība ar Dievu, pastāv kalpojot un Dievs gaida uz mūsu ”jā”.”

Šī gada gaitā, lasot laikrakstu ”Nāc”, varējām pārdomāt, kas ir priesterība, balstoties uz svētā Arsas prāvesta piemēru. Varējām iepazīt priesterības cēlumu, pat ja tas nozīmē, sekojot Kristum, nest krustu, kā arī atklāt, ka priesteru misija ir būt par Dieva un cilvēku draugu. Arsas prāvests ļauj izprast būtiskāko priesteru misijā – samierināt cilvēku ar Dievu, dāvājot tam Dieva piedošanu un stiprinot ar Euharistiju. Priesterība prasa visu atdot Dieva mīlestībai. Šajā numurā lasītājiem piedāvājam dažas pāvesta Benedikta XVI pārdomas par priesterību Vissvētākās Jēzus Sirds svētku svinībās, kurās viņš tikās ar 15 000 priesteriem un atbildēja uz dažādiem jautājumiem.

Šķīstīšanās gads un aicinājums uz svētumu

Pāvests atgādināja, ka tieši šajā priesterībai veltītajā gadā ir noticis uzbrukums, kas ir aptraipījis visu Baznīcu dažu priesteru ļaunās un grēcīgās rīcības dēļ pret pašiem mazākajiem: „To varēja sagaidīt, ka ienaidniekam šī no jauna izgaismotā priesterība nepatiks; viņam būtu patīcis, lai tā izzustu un galu galā Dievs tiktu izstumts no pasaules. Tā notika tieši šajā gadā, kad priecājamies par Priesterības sakramentu, atklātībā nāca priesteru grēki – galvenokārt, vardarbība pret mazākajiem. Daži priesteri, kam bija jāparāda Dieva rūpes par cilvēku, veica pilnīgi pretējo. (..) Notikušais ir šķīstīšanās uzdevums, kas mūs pavadīs nākotnē un vēl vairāk liks atpazīt un mīlēt lielo Dieva dāvanu, kas ir priesterība,” teica pāvests.

Priesteris nav ierēdnis, bet Kristus sekotājs

Benedikts XVI uzsvēra: „Priesteri nav tikai kādas iestādes ierēdņi, kas nepieciešami sabiedrībā, lai izpildītu noteiktas funkcijas. Priesteris veic to, ko

neviens cilvēks nevar pats izdarīt – Kristus vārdā pasludina grēku piedošanu, tādā veidā ar Dieva palīdzību uzlabojot mūsu dzīves situāciju, kā arī pārmaizi un vīnu izrunā Kristus pateicības vārdus, un tā pārtop par Kristus Miesu un Asinīm. Ticīgie, kas godbijīgi to bauda, savienojas ar Viņu un gūst stiprinājumu. Priesterība nav ierēdniecība, bet sakraments, kurā Dievs izmanto priesteri, lai caur viņu būtu tuvu cilvēkiem un viņiem palīdzētu.”

Noslēdzot priesterībai veltīto gadu, pāvests Benedikts XVI sacīja: „Domāju, ka ticīgajiem ir svarīgi redzēt, ka priesteris neatstrādā tikai darba stundas, lai pēc tam būtu brīvs un dzīvotu sev, bet viņš ir dedzīgs Kristus sekotājs, kurš sevī nes Kristus mīlestības uguni.” Katram priesterim būtu jāapzinās, ka viņš ir Dieva aicināts. Priesterība ir Dieva dāvana, ko Dievs piešķir tiem, kuriem vēlas; to nevar nopirkt vai nopelnīt. Jo vairāk to apzināsimies, jo vairāk mūsu dzīve līdzināsies Kristus Garam, nevis pasaules garam. Pāvests uzsvēra: „Vissvarīgākais ir just un redzēt, ka priesteris patiesi jūtas Dieva aicināts; ir mīlestības pilns gan uz Kungu, gan uz cilvēkiem.”

Priesteru dzīves prioritātes

Priesteru dzīve bieži vien ir

pārslogota: kristības, bēres, laulības, garīgas pārrunas, praktisku jautājumu risināšana ... Reizēm liekas, ka zem tik smagas nastas varētu arī sabrukt. Benedikts XVI atgādināja priesteru dzīves prioritātes, kas bija arī Arsas prāvesta dzīves prioritātes: „Ar visu savu būtību būt Evaņģēlija priekša piepildīti. Tad ir jāizdara izvēle, jāizvirza prioritātes, redzot iespējamo un neiespējamo. Varētu teikt, ka priesteru būtība ir balstīta uz trīs kolonnām: Euharistijas, sakramentiem un Vārda pasludināšanu visās tā dimensijās: no personīga dialoga ar Dievu līdz sprediķim. Ļoti svarīga ir Kristus mīlestība: esot tuvu tiem, kuri cieš, mazajiem, bērniem, cilvēkiem grūtībās, atstumtajiem; padarot patiesi klātesošu Labā Gana mīlestību. Augstu jāvērtē arī personīgās attiecības ar Kristu.”

Savukārt, lūgšana ir nepieciešama, lai priesteris kļūtu līdzīgs Jēzus Sirds tēlam, kuram Arsas prāvests ir spilgts piemērs. „Lūgšana nav blakus nodarbība: tā ir priesteru profesija kā pārstāvim to ļaužu vārdā, kuri nemāk lūgties un kam nav laika to darīt. Personīgā lūgšana, īpaši ”Stundu lūgšanas”, ir pamatdarbība mūsu dvēselei un mūsu darbībai.”

Priesteris – aicinājumu veicinātājs

Kad trūkst priesteru, tad cilvēki kā pazudušas avis kļūst dažādos virzienos. Arsas prāvesta laikmets, Franču revolūcija, atklāja, kas notiek draudzēs, ja tajās vairs nav priesteru. Kas būtu jādara, lai mudinātu jauniešus sekot Kristum? Jānis Marija Vianejs ar savu lūgšanu un piemēru uz priesterību veda tūkstošiem jauniešu. Pāvests uz šo jautājumu sniedz atbildi: „Pirmkārt, jāiedrošina ticīgos, lai tie ar pazemību, uzticību un drosmi lūgtu par aicinājumiem, klauvētu pie Dieva Sirds, lai tiktu doti priesteri. (..) Katram no mums būtu jācenšas izdzīvot savu priesterību pārliecinoši. Tādā veidā, lai jaunieši saprastu, ka tas ir patiesi aicinājums, ka, šādi dzīvojot, cilvēks pasaulē var veikt būtiskas lietas. Es domāju, ka neviens no mums nebūtu kļuvis par priesteri, ja mēs nebūtu sastapuši pārliecinošus priesterus, kuros *dega* Kristus mīlestības uguns. Jāuzdrošinās ar jauniešiem runāt par Dieva aicinājumu, tādēļ ka bieži vien ir nepieciešams cilvēka vārds, lai atvērtos dievišķajam aicinājumam. (..) Mūsdienų pasaule ir tāda, ka liekas – tajā gandrīz ir neiespējami nobriest priesteru aicinājumam. Jauniešiem ir nepieciešama vide, kurā tiek izdzīvota ticība, kurā viņi var atklāt ticības skaistumu. Jāpalīdz viņiem atrast kopienas vai draudzes, kur viņi būtu ticības, Dieva mīlestības, ieskaiti un varētu atvērties Dieva aicinājumam.”

Priesteris pazīst savas avis

Pāvests Benedikts XVI, balstoties uz Jēzus vārdiem „Es pazīstu manas avis un manas avis pazīst mani” (Jņ 10,14), uzsvēra šo vārdu nozīmi priesteru dzīvē: „Dievs mani pazīst un rūpējas par mani, tam būtu mūs jāiepriecina. Ja ļausim, lai šie vārdi aizskar mūsu sirds dziļumus, tad arī sapratīsim, ka Dievs vēlas, lai mēs kā priesteri dalāmies Viņa raizēs par cilvēkiem. Priesteris, kalpojot cilvēkiem, ļauj viņiem piedzīvot, ka Dievs konkrēti par viņiem rūpējas. Laimīgs ir priesteris, kas kopā ar Kungu var teikt: „Es pazīstu manas avis, un manas avis pazīst mani.” ”Pazīt” Svēto Rakstu nozīmē nav tikai ārēja pazīšana, tā kā var pazīt kāda cilvēka telefona numuru. ”Pazīt” nozīmē būt tuvumā otra cilvēka dziļākajai būtībai. Vēlēt viņam labu. Mums būtu jācenšas pazīt cilvēkus kā Dievs tos pazīst

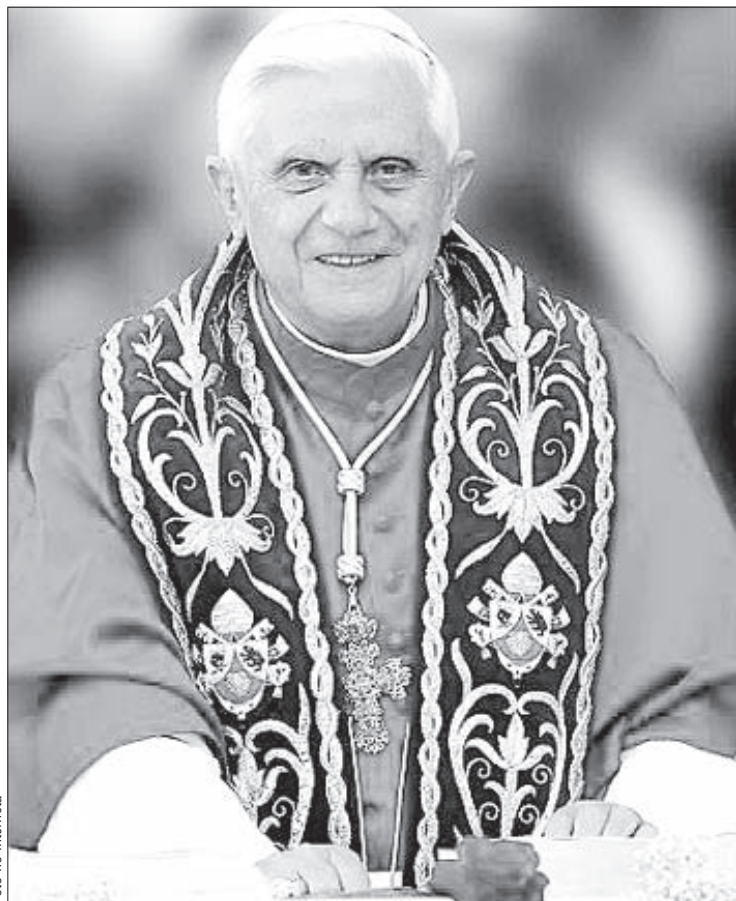
un kā Dievs tos uzlūko; mums jācenšas iet ar tiem kopā pa Dieva draudzības ceļu.” Arsas prāvests bija cilvēku draugs un tos pazina kā Jēzus pazina savas avis. Viņš bija kā īsts ģimenes tēvs savai draudzei, ar savu piemēru parādot, kā priesterim ir jāamī savas draudzes locekļi un jāatdod sava dzīve viņu pazīšanai.

Priesteris savu avju aizstāvis

Mēs dzīvojam laikmetā, kad sastopams relatīvisms gan sabiedrībā, gan kristiešu vidū, neatkarīgi no tā, vai viņi ir ticīgie, teologi vai priesteri. Pāvests aicina būt modriem un atgādina priesteriem, ka viņiem ir jāaizstāv ticīgie ļaudis no maldiem, ka pašiem priesteriem ir jādzīvo saskaņā ar Evaņģēliju. Tāpat Benedikts XVI atgādināja: „Ganam ir vajadzīga nūja pret mežonīgiem zvēriem, kuri apdraud ganāmpulku; pret ceļa laupītājiem, kuri tīko pēc svešas mantas. Tā var kalpot arī kā gana nūja, kas atbalsta un palīdz grūtos ceļa posmos. Šīs abas lietas iekļaujas arī Baznīcas un priesteru kalpojumā. Arī Baznīcai ir jālieto *gana nūja*, ar kuru jāaizsargā ticība no patiesības sagrozītājiem, no maldu virzieniem. Reizēm tieši *nūjas* lietošana var kļūt par mīlestības kalpošanu. Šodien mēs redzam, ka tā nav patiesa mīlestība, ja tiek tolerēta priesteru dzīves necienīga uzvedība. Kā arī tā nav mīlestība, ja atļauj maldu mācību izplatību un ticības maldus. It kā ticība vairs nebūtu Dieva dāvana, vērtīga pērle, ko neļaujam izraut no mūsu rokām. Tajā pašā laikā, nūjai vienmēr no jauna ir jākļūst par gana nūju, kas palīdz cilvēkiem iet pa grūtiem ceļiem un sekot Ganam.”

„Kungs, mēs Tev pateicamies, ka Tu esi atvēris Savu Sirdi mums; ka ar Tavu nāvi un augšāmcelšanos esi kļuvis par dzīvības avotu. Dari, lai mēs būtu dzīvas personas, dzīvas, pateicoties Tavam avotam. Dod mums iespēju pašiem būt par dzīvības avotiem, spējīgiem dot šajā mūsu laikā dzīvības ūdeni. Mēs Tev pateicamies par priesterības kalpojuma žēlastību. Kungs, svēti mūs un visus mūsu laikmeta cilvēkus, kas ir izslāpuši un maldās! Amen.” (Benedikts XVI)

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

”Vissvarīgākais ir just un redzēt, ka priesteris patiesi jūtas Dieva aicināts...” pāvests Benedikts XVI

Foto no interneta

Bīskapa Antona Justa 50 gadi priesterībā

Bērnības gadi

Esmu dzimis Varakļānos, Šķeļu sādžā. Tēvs ar māti salaulājās 1929. gada 29. jūnijā Barkavā, es piedzimu 1931. gada 22. novembrī. Nāku no triju bērnu ģimenes, man bija jaunāka māsiņa Anna un brālis Kārlis. Mani vecāki bija ticīgi cilvēki, atceros, ka svētdienās vienmēr bija jābrauc uz baznīcu, tas bija kā neapstrīdams likums, lai gan dzīvojam kādus 7 km no baznīcas. Bija reizes, kad uz baznīcu gājām ar basām kājām, kurpes nesām līdzī, lai tās nenolietotos, bet pie baznīcas tās apāvam.

Manas mātes brālis Konstantīns Rimša bija mariāņu klostera brālis Viļānos, un ik pa laikam viņš ieradās mūsu ģimenē apciemot savu māsu. Atceros, ka vakaros, pirms gāju gulēt, viņš lūdās un no rīta, kad pamodos – viņš atkal lūdās. Tad vēl es nezināju, ka viņš lūdās vakara un rīta lūgšanas.

Baznīcā mēs – bērni – parasti atradāmies dievgalda tuvumā, lai visu varētu labi redzēt. Atgriezies mājās, es *svinēju* Misi savam brālim un mātai. Neatceros, ko dariju tālāk, bet iesāku ar vienīgajiem vārdiem latīņu valodā, ko biju iemācījies: „Dominus vobiscum.”

Mana pirmā Svētā Komūnija bija 1940. gadā, kad Latvijā jau bija ienākuši komunisti. Uz apmācībām bija jāiet pie priestera Varakļānu baznīcā. Reiz šādas apmācības laikā baznīcā ieradās milicija un mūsu acu priekšā priesteri arestēja un aizveda. Atceros, ka tad, kad viņu aizveda, mēs – bērni – palikām vieni un man prātā nāca doma – kādam vajadzētu stāties tā priesterā vietā. Tajā brīdī gan vēl nedomāju, ka tas varētu būt es.

Iestiprināšanas sakramentu es saņēmu no bīskapa B. Sloskāna Viļānos. Palicis atmiņā, ka bīskaps Sloskāns sprediķoja. Viņa, kā komunistu mocekļa, klātbūtne Latvijas baznīcās vienmēr tika ļoti augstu vērtēta. Interesanti, ka viņš mani vēlāk – 1960. gada 11. jūlijā – Beļģijā iesvētīja par priesteri.

Bēgļu gaitas

Mūsu ģimene bija uz Sibīriju izvedamo ģimeņu sarakstos, tādēļ mans tēvs saprata, ka labāk ir atstāt Latviju, un 1944. gadā iesākās mūsu bēgļu gaitas. Kad atstājām tēva mājas, atceros, ka sēdēju uz veltura un vecmāmiņa, kura bija nolēmusi palikt, jautāja: „Bērni, uz kurieni tad jūs brauksiet?” Es atbildēju: „Uz Ameriku!” Kaut gan Ameriku toreiz biju redzējis tikai vienā bildē. Nekad nedomāju, ka man tur būs jādzīvo un jādarbojas. Tā no Varakļāniem izgājām cauri visai Latvijai līdz Liepājai, kur ar kuģi devāmies tālāk uz Vāciju. Vienmēr mūs pavadīja doma, ka, tiklīdz

Foto: Sergejs Katčevskis

Noslēguma svētība Jelgavas diecēzes bīskapa A. Justa priesterības 50 gadu jubilejas svinībās (no kreisās: Kijevas-Žitomiras diecēzes (Ukraina) bīskaps J. Purvinskis, apustuliskais nuncijs Baltijas valstīs L. Bonaci, Jelgavas diecēzes bīskaps A. Justs un Liepājas diecēzes bīskaps V. Lapelis)

radīties iespēja, atgriezīsimies Latvijā.

Atceros gadījumu, kad decembrī – ārā bija auksts un sniegs – nakti pavadijām laukā, guļot uz sacirstām skujām. Laikam biju nedaudz nosalis, un mans brālis, kurš bija jaunāks par mani, padalījās savā segā ar mani, kaut arī pašam noteikti bija auksti. Mēs bijām priecīgi par to, ka ģimene bija kopā, neskatoties uz trūkumu un grūtībām.

Kara laikā ēdām ”Zupas virtuvēs”. Šī gada (2010.g.) ziemā Jelgavā arī izveidojām ”Zupas virtuvi”, kur pabarojam apmēram 600 cilvēku nedēļā. Mūsu darbība šodien bija kā pateicība par to, ka arī mēs kādreiz bijām līdzīgā situācijā, kad vajadzēja meklēt ēdienu.

Kara beigās redzēju, ka vācu oficiēri, kuri iepriekš uzstājās ar lielu lepnumu, tagad tika saņemti gūstā. Viņiem tika norauti uzpleči un kara nozīmes, kas tika samestas bruņu cepurē. Kā bērns pārdomāju, ko nozīmē laicīgā godība un gods. Šķiet, ka tad manī arī radās doma, ka es gribētu darīt kaut ko vairāk nekā kalpot tikai laicīgām lietām. Dzīvošana nometnē un vēlēšanās kļūt par priesteri šķita nereāla. Tomēr reiz prelāta Kazimira Ruča izdotajā avīzītē es atradu paziņojumu, ka tie, kuri vēlētos kļūt par priesteri, var pieteikties pie bīskapa Boļeslava Sloskāna Beļģijā. Priesteris Henrijs Bečš, kurš ieradās, lai svinētu Misi latviešu katoļiem, aicināja man rakstīt vēstuli, un drīz bīskaps Sloskāns atrakstīja aicinājumu doties pie viņa uz Beļģiju.

Foto no bīsk. A. Justa pers. arhīva

Antons (otrā rindā) ar tēvu un māti, un brāli Kārli bēgļu gaitās Vācijā 1948. gadā

Studijas Garīgajā seminārā

1949. gadā, kad man bija 18 gadi, atvadījies no vecākiem un devos uz Beļģiju, kur satiku bīskapu Sloskānu. Brīnos, kā man bija drosme doties tik tālā ceļā. Bīskaps Sloskāns man divus mēnešus mācīja franču valodu un pēc tam nosūtīja uzsākt mācības ”Mazajā seminārā”, kur es pabeidzu vidusskolu. 1953. gadā bīskaps B. Sloskāns mani sūtīja uz Luvenas Universitātes Leona XIII semināru benediktiniešu abātijā (Luvenā), tur dzīvoja arī bīskaps Sloskāns, un es varēju viņu ik pa laikam satikt. Ieguvu licenciāta grādu filozofijā, un 1957. gadā Insbrukā (Austrijā) turpināju studijas teoloģijā. 1960. gadā, kad vēl nebiju pabeidzis teoloģijas studijas, bīskaps Sloskāns mani Beļģijā iesvētīja par priesteri. Pēc tam studijas pabeidzu, iegūstot licenciāta grādu teoloģijā.

Antona Justa priesteriskā kalpošana ASV

Bīskaps Jāzeps Rancāns mani nozīmēja kalpošanai Amerikā, un 1962. gadā uz turieni pārcēlos. Mani vecāki un brālis jau dzīvoja ASV. Primīcijas Svēto Misi svinēju Ņujorkā. Kalpoju kā vikārs amerikāņu draudzē, bet aprūpēju arī latviešu katoļticīgos gan Vašingtonā, gan Filadelfijā, vēlāk arī Ņujorkā. Atceros, ka manas angļu valodas zināšanas bija diezgan vājas, bet pirmais sprediķis bija jāsaka angļiski. Pēc Mises kāda kundze pie manis pienāca un teica, ka mana dzimtā valoda esot diezgan līdzīga viņu valodai. Vēlāk šajā pašā – Aleksandrijas Vissvētākā Sakramenta – draudzē kļuva par prāvestu. Vienmēr man ir bijuši vairāki darbi, bet ar Dieva palīdzību visu esmu varējis paveikt.

Vēlāk Arlingtonas diecēzē, Virdžīnijas štatā, mani lūdza

veidot jaunu draudzi un uzcelt jaunu baznīcu – sv. Katrīnas godam. Gadiem ritot sapratu, ka Dievs tādā veidā mani gatavoja darbam jaunizveidotā diecēzē un jaunu baznīcu būvniecībai Latvijā.

Atgriešanās Latvijā

Kad Latvija atguva neatkarību 1991. gadā, draudze, kurā kalpoju, man uzdāvināja lidmašīnas biļeti ceļojumam uz Latviju. Apmeklēju savas bērnības vietas un satikos arī ar priesteri Smelteru, kurš mani mudināja atgriezties Latvijā, bet mana atbilde bija: „Es neesmu gatavs.” Apzinājos, ka Amerikā man ir liela draudze, kura prasa lielu atbildību, tomēr bīskapa Cakula vārdi – „Varbūt tad, kad būsi gatavs, tu mums nebūsi vajadzīgs” – mani ļoti iespaidoja.

1992. gada jūlijā atgriezos Latvijā, gribēju izmantot savas zināšanas un sāku pasniegt Garīgajā seminārā. Vēlāk mani aicināja kļūt par Semināra garīgo tēvu, bet 1994. gadā jau par Semināra rektoru. Tas nozīmēja rūpes ne tikai par garīgām, bet arī laicīgām lietām, kas saistītas ar ēku uzturēšanu kārtībā. Tajā laikā sapratu, ka esmu ieradies Latvijā, lai palīdzētu Baznīcai, lai kalpotu un pildītu to, ko Dievs vēlas – palīdzēt celt Viņa valstību.

1995. gada decembrī Svētais tēvs mani aicināja kļūt par bīskapu un vadīt jaundibināto Jelgavas diecēzi. 1996. gada janvārī abi ar bīskapu Ā. A. Brumani bijām ļoti priecīgi, ka mūs iesvētīja tieši pāvests Jānis Pāvils II.

Šogad (2010.g.) aprīt 14 gadi kopš esmu bīskapa kārtā, un esmu ļoti pateicīgs Dievam, ka esmu varējis Viņam kalpot. Esmu pateicīgs arī visiem diecēzes priesteriem, kuri ir bijuši liels atbalsts manai bīskapa darbībai. Ir liels prieks par jauniešiem, kuri ir iesaistās gan pastorālajā, gan baznīcu būvniecību darbā, lai cilvēkiem sagādātu garīgās mājas. Tāpat esmu pateicīgs arī Jelgavas diecēzes ticīgajiem, kuri vienmēr mani ir uzņēmuši visās vizitācijās. Kas attiecas uz kopējo darbu, esmu ļoti priecīgs par jauniešiem, kuri ir atklājuši, ka Baznīca ir tā vide, kur viņi var būt droši. Šogad (2010.g.) notiek Jauniešu dienas Aglonā, un es gribu novēlēt, lai viņi kļūst par apzinīgiem katoļiem. Tāpat esmu priecīgs arī par karmelītu klostermāsām, kuras kalpo Jelgavas diecēzē, vadot katehēzes nodarbības bērniem, jauniešiem un pieaugušajiem. Manuprāt, visu – gan garīgajai, gan laicīgajai kārtai piederošo – cilvēku sadarbība ir ļoti svarīga, lai mūsu Latvija augtu godprātīga un tiktu *iecelta saulītē*.

Priecājos, ka varu vēl darboties. Mani 50 priesterības gadi ir bijuši ļoti bagāti: gan pašos pirmssākumos kā priesterim Austrijā, gan vēlāk darbojoties Amerikā, gan tagad – Latvijā.

Intervēja **Ieva Liede**

RGS Priesterības gada noslēgumā Romā

Semināra studiju prefekts priesteris Edgars Cakuls

Kā radās iecere šim svētceļojumam uz Romu?

Iniciatīva pieder rektoram, priesterim Jurim Jalinskim, viņš arī bija tas, kurš sameklēja atbalstītāju – latviešu priesteri Vācijā Mīkeli Lizdiku. Brauciena mērķis bija piedalīties Priesterības gada noslēgumā.

Kādēļ bija svarīgi visiem semināristiem un Semināra vadībai piedalīties Priesterības gada noslēgumā?

Tādēļ, ka mēs veidojam nākamos priesterus un Priesterības gada noslēgums bija ļoti nozīmīgs mūsu puīšiem, lai viņi dziļāk saprastu savu aicinājumu un labāk uz to atbildētu.

Bija ļoti daudz priesteru, oficiāli 15000, bet reāli noteikti daudz vairāk. "Kunga eņģelis" Svētais tēvs sv. Pētera laukumā sveicināja arī Rīgas Garigo semināru, manuprāt, tas bija pirmo reizi vēsturē, kad pāvests oficiāli pieminēja RGS.

Ko jums pašam deva iespēja piedalīties Priesterības gada noslēgumā?

Nebiju pat domājis, ka varētu piedalīties noslēguma svētnīcā, tas bija negaidīti. Visam Garīgajam semināram nemaz tik bieži nav tāda iespēja kaut kur kopīgi doties. Mēs te visi kopā dzīvojam, un šeit uz vietas notiek ļoti daudz aktivitāšu, bet tādi svētceļojumi vienmēr ļoti saliedē, un tā tas bija arī šoreiz. Jāsaka, ka Dievs šajā ceļā mūs ir īpaši sargājis un svētījis. Man tas ir pirmais brauciens kopā ar grupu, kad nenotiek neviens starpgadījums. Tas ir Dieva brīnums, un domāju, ka priesteris M. Lizdiks ar savām lūgšanām to mums ir izlūdzis, sniedzot mums ne tikai materiālo, bet arī garīgo atbalstu.

Daudz staigājām kājām, kas bija ļoti patīkami, neraugoties uz karstumu. No mana, kā studentu formatora viedokļa, tas bija ļoti izdevies un vērtīgs brauciens.

Aivars Līcis no Rīgas diecēzes

Kādi iespaidi, domas paņemtas līdzī no svētceļojuma uz Romu?

Pēdējā vakarā biju izgājis pastaigāties pa parku, no kura varēja redzēt daudz prožektoru skaisti izgaismoto sv. Pētera baziliku un tālu ieļējā – pilsētu. Pie sevis domāju – šī tiek saukta par "Mūžīgo pilsētu" un kristīgajai reliģijai tā ir ļoti nozīmīga, bet kāpēc tieši šeit ir attīstījusies kristīgā reliģija un šī vieta veidojusies par Baznīcas centru? Domāju arī par antīkajām civilizācijām un kristietības ienākšanu šeit. Romā saskaras dažādi laikmeti.

Mani tik ļoti neinteresēja apskatīt senās bazilikas, bet vairāk piesaistīja kopējā gaisotne. Protams, Vissvētākās Jēzus Sirds svētki bija visa kulminācija. Galvenie notikumi bija vigilija pirms Jēzus Sirds svētkiem, paši svētki un svētku Mise sv. Pētera laukumā. Tajās dienās tur bija ieradusies ļoti daudz priesteru un varēja redzēt, ka katoliskā Baznīca tiešām ir universāla, jo liela daļa priesteru bija no Āfrikas un Āzijas kontinentiem. Tas man palīdzēja atpūrt, ka Eiropā ir tikai viena daļa no visas plašās katoliskās Baznīcas.

Vai šī bija pirmā tikšanās ar pāvestu klātienē?

Jā, pirmo reizi pāvestu redzēju vakara vigilijā, un tas bija ļoti iespaidīgs notikums. Mani uzrunāja pāvesta un visu

Foto: Bernards Vajals

Rīgas Garīgā semināra vadība un audzēkņi sv. Pētera laukumā Romā 2010. gada jūnijā, noslēdzoties Priesterības gadam

priesteru vienotība. Vakārā bija adorācija sv. Pētera laukumā, kur no tālienes uzlūkojo Baznīcas augstāko vadītāju – pāvestu Benediktu XVI, nometušos ceļos Vissvētākā Sakramenta priekšā, – tad apkārt visi priesteru tūkstoši un pārējie ļaudis.

Kur jūs Romā dzīvojāt?

Dzīvojam viesu mājā, kuru uztur klostermāsa. Viņām tas bija ikdienišķs darbs, bet varēja just, ka viņas to veica ar lielu mīlestību. Tas bija īsts brīnums. Klostermāsa pārsvarā bija no Meksikas un Indijas. Tā arī bija sava veida saskarsme ar universālo Baznīcu. Šo klostermāsu kongregācija aizbildne ir Gvadelupes Dievmāte, tādēļ arī katrā istabīgā bija Gvadelupes Dievmātes svētbilde. Man tā bija spēcīga zīme, jo es pats ar Gvadelupes Dievmāti jūtu garīgu saikni. Visas šīs dienas, kamēr uzturējāties Romā, tikām ļoti labi aprūpēti.

Andžejš Lapinskis no Rēzeknes-Aglonas diecēzes

Kāds bija visspilgtākais pārdzivojums?

Iespaidi ir lieli, un domāju, ka *augļi* būs redzami pēc šī svētceļojuma. Tagad nāk prātā galvenā Svētā Mise, kuru svieņēja pāvests Benedikts XVI. Mēs – Rīgas Garīgā semināra audzēkņi – ikdienā neesam fiziski tuvu

pāvestam, bet, protams, izprotam garīgo vienotību ar viņu caur bīskapiem. Esot Romā, mēs varējām piedzīvot to, ka pāvests ir tepat un stiprina mūsu ticību ar savu klātbūtni. Atbildot uz jautājumiem, atklājās viņa fenomenālais intelekts un dziļa garīgā dzīve. Pāvesta klātbūtne man bija vislielākais pārdzivojums šī svētceļojuma laikā.

Kas palicis atmiņā no pāvesta teiktā?

Man paveicās, ka svētku vigilijā blakus varēju sēdēt mūsu rektoram, priesterim Jurim Jalinskim, kurš visu tulkoja, jo itāļu valodu tik labi nepārvaldu. Pāvestam vigilijā tika uzdoti pieci ļoti aktuāli jautājumi – gan par klerikalismu, gan celibātu. Klausoties pāvesta atbildēs, es ieguvu skaidrību, jo šie paši jautājumi bija radušies arī man. Pāvests ļoti skaidri pamatoja celibāta nozīmi, uzsverot, ka dzīve celībā ir kā liecība par dzīvi pēc augšāmcelšanās. Evaņģēlijā ir teikts, ka nākamajā dzīvē mēs neprecēsīmes un, dzīvojot celībā, mēs pasaulei sniedzam liecību par dzīvi, kas mūs sagaida. Protams, tas, kas netic Dievam, tā ir mūķība, bet mums tas ir ticības stiprinājums.

Šogad esi pabeidzis studijas Garīgā seminārā 4. kursā. Tuvu ir laiks, kad pats tiks iesvētīts par priesteri, vai šajā kontekstā svētceļojums arī ko deva?

Jā, līdz ar to šis brauciens man bija ļoti aktuāls, jo tad, kad studijas seminārā tuvojas noslēgumam, par daudzām lietām

Jurijs Gorbačevskis no Jelgavas diecēzes

Ko svētceļojums ļāva saskatīt citām acīm?

Pēc svētceļojuma spēju labāk novērtēt to, kas mums ir dots šeit – Latvijā. Brauciena laikā apciemojām latviešu semināristu Andri Jaksī, kurš mūs Romā uzaicināja uz semināru "Germanicum et Hungaricum", kur varējām iepazīties ar to formāciju, kāda tā ir šajā mācību iestādē. Man personīgi tāda formācija prasītu lielāku piepūli, jo šeit – Rīgas Garīgajā seminārā – mums ir regula, kārtība, bet tur par savu garīgo dzīvi jāgādā pašam un izaugsme ir atkarīga no paša ieguldītajiem pūliņiem. Mums ļoti daudz ir dots, un Latvijā mēs varam lepoties ar savu semināru un formāciju, ko saņemam.

Romā sastapām arī Kalkutas māsas, kas tur atrodas formācijā no Latvijas, arī

semināristu Andri. Atklāju, ka cilvēki nes lielus upurus, ziedojot sevi, bet viņi arī daudz saņem, un tas mums ir iedrošinājums.

Ko vēl Romā apskatījāt?

Bijām katakombās, kur varējām redzēt, kā pirmie kristieši vajāšanu laikā izdzīvojuši savu ticību. Tur viņi dzīvoja, lūdzās, kristīja, laulāja, tādā veidā nosargājot ticību. Tāpat bijām arī vairākās vietās, kur glabājas svēto relikvijas, uzceltas baznīcas, to varenība un grandiozitāte liecināja, ka daudzas paaudzes pirms mums ir gājušas šo ceļu pie Dieva. Redzētais stiprināja pārliecību, ka ceļš ir ejams atbildīgi un svēti, nevis vieglprātīgi.

Rodions Doļa no Rēzeknes – Aglonas diecēzes

Vai cerēji, ka varētu piedalīties Priesterības gada noslēgumā Romā?

Pāvests jau pirms gada aicināja visus priesterus un semināristus kopīgi noslēgt Priesterības gadu Jēzus Sirds svētkos Romā. Domāju – labi gan būtu tur nokļūt.

Tagad, atskatoties uz piedzīvoto, kādēļ bija svarīgi būt klāt Priesterības gada noslēgumā?

Manas spilgtākās atmiņas ir no pāvesta Benedikta XVI uzrunām. Visspilgtāk atmiņā palicis teiktais lūgšanas "Kunga

eņģelis" laikā, kad pāvests uzrunāja tautu. Tas bija īss kopsavilkums, kurā pāvests vēstīja par aizritējušajiem Priesterības gada noslēguma svētkiem. Viņš teica, ka priesteri ir pirmie darbinieki mīlestības civilizācijas celšanā, un šī doma mani visu laiku caurstrāvo. Mani pārsteidza tas, ka pāvests runāja konkrēti un ļoti vienkārši. Teoloģiskās lietas viņš izskaidro ar vienkāršiem vārdiem, nesarežģījot.

Kāda bija svētku norise?

Mēs ieradāmies trešdienā, kad svētki jau bija sākušies. Priesteru ieradās vairāk kā bija prognozēts, tādēļ steidzīgi tika mainīta svētku kārtība. Visi tika sadalīti valodu grupās, mēs tikām iedalīti angļu valodas grupā. Saņēmām arī caurlaides, kas bija kā ieejas biļetes visos pasākumos, un arī braukšanas kartes.

Mūsu grupa visu iesāka ar Svēto Misi sv. Pētera bazilikas pazemes kapelā, kas atrodas blakus sv. Pētera un godināmā pāvesta Jāņa Pāvila II kapiem. Tad devāmies uz sv. Pāvila baziliku ārpus mūriem, kur notika Svētā Mise, kuru svieņēja Vatikāna valsts sekretārs kardināls Tarčizo Bertone, paspējām uz sprediķi, kuru centos pie rakstīt. Viņš izteica domu – kas vēlāk vairākkārt tika atkārtota –, ka garā mums ir jādodas uz Pēdējo Vakariņu telpu Jeruzālemē, kur Kristus iestādīja Svēto Vakarēdienu un kur notika Svētā Gara nosūtīšana Vasarsvētkos. Tā ir vieta, kur mēs satiekamies ar Dievu – tuvības vieta.

Vakarā pulcējāmies sv. Pētera laukumā uz svētku vigiliju, kur iesākumā klausījāmies sniegtās liecības. Visvairāk man no šīm liecībām atmiņā palicis kādas vācu ģimenes mātes teiktās, kur viņa aicināja savus bērnus vēltīt Dievam. Šīs sievietes ģimenē ir seši bērni, un trīs no viņiem jau ir izvēlējušies savu dzīvi vēltīt, kalpojot Dievam. Tad ieradās pāvests un turpinājumā sekoja viņa atbildes uz pieciem jautājumiem, kurus uzdeva priesteri – katrs no sava kontinenta. Viss noslēdzās ar Vissvētākā Sakramenta adorāciju klusumā.

Centrālais notikums bija piektdien – Svētā Mise Vissvētākās Jēzus Sirds svētkos. Šajā Misē pāvests visus priesterus vēltīja Dievmātes Bezvainīgajai sirdij, uzsverot, ka visiem priesteriem jātiec atjaunošiem un pārveidotiem Svētajā Garā. Tā tika noslēgts Priesterības gads. Pārējās dienas varējām vēltīt Romas apskatei.

Vai šajā braucienā piedzīvotais ļāva atklāt ko jaunu arī savā aicinājumā uz priesterību?

Šo svētceļojumu es vēltīju sava aicinājuma nodomā, jo manā garīgajā dzīvē bija kāds šķērslis, no kura gribēju atbrīvoties. Esot Romā, sapratu, par ko man ir jālūdzas. Priesteris Antons Smelters reiz teica, ka tad, kad vaga ir iesākta art, tā ir jādzēn tik uz priekšu, tas neder, ja sāk skatīties atpakaļ. Viss jānodod Dieva rokās un stipri jātic, ka Viņš jau visu pārveido. Tas, ka apzināties savas grūtības, jau parāda to, ka Dievs tās risina. Mani šī ticība tika stiprināta.

Edijs Silevičs no Liepājas diecēzes

Ko būtisku tavā dzīvē ir ienesis priesterības gads?

Šis gads ir bijis bagāts ar dažādiem notikumiem. Priesterības gada sākumā es lūdzos pie Arsas pāvesta svētgleznas ar nodomu, lai tas nepaieitu vēltīgi – lai skaidrāka kļūtu man mana izpratne par priesterisko aicinājumu, gan par to, kā pašam dzīvot, ejot preti šim mērķim. Cita starpā kā

sava veida atbildi es saņēmu iespēju īpaši priesterības gadam veltītai konferencei sagatavot priekšlasījumu par Arsas pāvesta dzīvi. To darot, daudz labāk sāku saprast, kāpēc Baznīca mūsaiķu pasaulei grib no jauna pastāstīt par svēto J. M. Vianeju. Viņa dzīve sevi ietver *priesterības esenci*, kas, laukum ejot, nemainās, tā ir brīnišķīgs paraugs, bet arī nopietns izaicinājums šodienas priesteriem, arī semināristiem.

Ko tev devušas dienas, ko pavadīji Romā?

Roma ir kā Katoļu Baznīcas *vēstures grāmata*, pirms kuras atšķiršanas ir vērts labi sagatavoties un kuru ir jālasa bez steigas. Es apzinos, ka neesmu izmantojis visas iespējas, tomēr jūtos bagātināts. Ļoti būtiski ir arī tas, ka šajā braucienā devāmies kopīgi – kā semināra kopiena.

Priesterības gads formāli ir noslēdzies, taču tā augļi, manuprāt, kļūs redzami laika gaitā. To pašu var sacīt arī par mūsu braucienu uz Romu – esam pārbraukuši mājās, viss ir šķietami noslēdzies, bet nekas vēl nav galā – mani nepamet sajūta, ka daudz kas vēl tikai sākas.

Intervēja Ieva Liede

Seminārists Rodions Doļa priecējas par iespēju uztvert tulkojumu

RGS audzēkņi atpūtas brīdī, iepazīstoties ar Romas nozīmīgākajām vietām

Seminārists Jurijs Gorbačevskis sniedz interviju Itālijas televīzijai pie sv. Pāvila bazilikas ārpus mūriem

7. bauslis – tev nebūs zagt

Jaceks Salijs OP

Sākums avīzes „Nāc” 42. numurā

Materiālie labumi ir Dieva dāvanas

Mēs pat vienu dienu nespējam iztikt bez materiāliem labumiem. Tie mums palīdz apmierināt mūsu bioloģiskās vajadzības, turklāt tie ir nepieciešami, lai veidotos vide, kas atvieglo un dod plašākas iespējas tiekties pēc augstākiem mērķiem. Tāpēc deviņi no desmit izteikumiem, kas panicina vērtības, par kurām var runāt piederības nozīmē, ir liekulīgi.

Šīs lietas ir ne tikai vērtīgas, bet arī ļoti nepieciešamas. Ļaunums iesākas tad, ja tiekšanās pēc materiālām vērtībām un to izmantošana kļūst par pašmērķi, jo šo lietu jēga īstenojas caur to, ka tās dara iespējamu un atvieglo cilvēka esību. Ja materiālās vērtības meklējam, iegūstam un lietojam vienīgi pašu lietu dēļ, tad tās kļūst par spēcīgu apdraudējumu gan manai personiskajai identitātei un brīvībai, gan arī mūsu savstarpējai solidaritātei. Lūk, tikai šādā nozīmē materiālo vērtību panicināšana ir pamatota.

Laicīgas vēlmes un pieķeršanās var pārklāt manu sirdi kā laputis pārklāj lapu un *sagrauzt* tās jūtīgumu pret augstākām vērtībām. Tādējādi, pat materiālajā jomā ir iespējams paradokss – tas, kuram pieder maz, ir bagāts, bet tas, kuram pieder daudz, ir nabags.

Par to runā Kazimīrs Brandis grāmatā „Neīstenības” („Nie-rzeczywistosci”): „Brīvība ir instinktu kontrolēšana un pārvaldīšana, bet nevis to apmierināšana. Daba, kas ir manī, ja to nesavaldīšu, veicinās manu atkarību un nebrīvi. Piemēram,

Foto no interneta

apmierinot iegūšanas instinktu, esmu sadalīts nosacījumu tīklos un nonāku atkarību sistēmā. Bet, ja savas vajadzības samazinu, es *izslidu* no šī mehānisma, un notvert mani ir daudz grūtāk. Tas nozīmē, ka vairāk man pieder tad, kad man ir mazāk, jo saglabāju savas personas autentiskumu.”

Vai tad šajā novērojumā nav dzirdama apustuļa Pāvila vārdu atbalss: „Jo visa ļaunuma sakne ir mantkāriba. Daži, pēc tā dzīdamies, ir nomaldījušies no ticības un sagādājuši sev daudz ciešanu” (1Tim 6,10).

Tāpēc septītajā bauslī mēģināsim vispirms sadzirdēt aicinājumu: nezodz Kungam! Materiālie labumi ir Dieva dāvanas, kas neizbēgami pakļautas iznīcībai, lai mēs nemēģinātu tās piesavināt sev kā nezūdošu īpašumu. Mūžībai tās neder.

Ja kādā brīdī materiālie labumi pārstāj kalpot man, un pats kļūstu to kalps, tā ir zīme, ka es

zogu Dievam Viņa dāvanas. Tā vietā, lai dalītos ar citiem, es Dieva dāvanas izmantoju tā, ka to dēļ cilvēki tiek savstarpēji sašķelti; tā vietā, lai tās pieņemtu ar pazemību un caur tām tuvotos dievišķajam Devējam, es no tām (kāda nekaunība!) būvēju šķēršļus ceļā pie Dieva.

Nemānīsim sevi, uzskatot, ka esam brīvi no šāda zādzības kārdinājuma. Kad Jēzus brīdināja, ka „vieglāk kameiļim iziet caur adatas aci nekā bagātam ieiet debesu valstībā”, mācekļi pamatoti Viņam jautāja: „Un kas tad var kļūt pestīts?” (Mt 10,25-26) Saskaņā ar Kristus mācību, bagāts, šī vārda negatīvajā nozīmē, ir ikviens, kas kāro kļūt par laicīgo labumu mūžīgu īpašnieku.

Vai es nedzīvoju uz citu cilvēku darba rēķina?

Aplūkosim cita veida zagšanu, kuru cilvēku tiesa vajā

Ja materiālās vērtības lietojam tikai lietu dēļ, tad tās apdraud mūsu brīvību

ļoti reti. Tā izpaužas kā nerūpēšanās par to, vai citiem cilvēkiem ir kāds labums no manas dzīves un darbiem. Nav iespējams pat aptvert, cik ļoti daudz ik uz soļa izmantojam citu cilvēku darba augļus, tāpēc arī jārūpējas, lai mēs ar savu darbu nestu labumu citiem.

Jautājums, cik nopelnu un cik iegūšu no sava darba, sevišķi būtisks ir tiem, kam darbs ir galvenais sevis un ģimenes uzturēšanas avots. Bet zaglis un parazīts esmu, ja mani pat neinteresē, kāds labums no mana darba tiek citiem. Agrāk šī problēma bija mazāk nozīmīga. Sabiedrības un saimnieciskās dzīves sazarotībai pieaugot un kļūstot sarežģītākai, ir vieglāk paslēpties savā nesolidaritātē, kā arī vieglāk atrast tādas vietas, kur var dzīvot uz citu cilvēku darba rēķina.

Plaši pazīstama ebreju anekdote stāsta par kopienu, kura

nolēma daudzus cienītājus skolotājam ziedot mucu vīna. Katram bija jāatnes viena pudele vīna un jāielej šim mērķim paredzētā mucā. Bet kāds pie sevis nodomāja: „Ja atnesīšu pudeli ūdens, ietaupīšu veselu pudeli vīna, bet skolotājs neko nezaudēs, pat nepamanīs to.” Gala iznākums bija tāds, ka kopiena skolotājam uzdāvināja mucu ar ūdeni, jo izrādījās, ka tā bija nodomājuši visi kopienas locekļi.

Uzdosim sev vienkāršu jautājumu: ja tā cilvēka rīcība, kas nolēma atnest pudeli ūdens, paliktu neievērota tālab, ka tikai viņš tā bija rīkojies, vai viņa rīcība būtu pelnījusi mazāku nosodījumu? Uz retoriskiem jautājumiem neatbild, taču tā vietā atcerēsimies brīdinājumu no Siraha dēla grāmatas: „nesaki savai sirdij: „Kas mani redz? Apkārt man ir tumsa, un sienas mani ieslēdz, un neviens mani neredz: no kā man baiļoties? Visvarenais neatceras manus grēkus.” Viņa bailes ir tikai cilvēka acis, un viņš nezina to, ka Kunga acis ir desmit tūkstoš reižu gaišākas par sauli, un tās skatās uz visiem cilvēku ceļiem, un ielūkojas apslēptās vietās.” (Sir 23,25-28)

Mūsdienu sabiedriskās un saimnieciskās dzīves sazarotība no mums pieprasa lielāku morālo brīdumu. Man vispirms pašam jābūt ieinteresētam, lai mans darbs nestu patiesu labumu savam adresātam, arī tad, ja šis cilvēks ir nezināms. Novērsīsim sevī maģiskās mentalitātes izpausmes, kas nespēj saskatīt saikni starp darbu un iespēju apmierināt laicīgās vajadzības.

Tulkoja
Kaspars Zagorskis †

Ziņas no pasaules

Katoļi un budisti atceras kopīgos notikumus

Hagi. š.g. 4.jūlijā Hauji budistu klosterī Jamaguši prefektūrā Japānā risinājās starpreliģiju tikšanās, kurā piedalījās Hagi pilsētas katoļu kopienas grupa un šī klostera iemītnieki. Katoļu pārstāvji vēlējās īpašā veidā paust atzīnību par XVII gadsimtā sniegto patvērumu kristiešu vajāšanu laikā. Savukārt mūki demonstrēja slepeno istabu, kurā pirms vairākiem gadsimtiem tika slēpti vajātie kristieši.

Jamaguši provincē kristietība nonāca XVI gadsimta sākumā, svētā Franciska Ksavera un citu jezuītu misiju laikā. Tā laika feodālais valdnieks bija labvēlīgi noskaņots pret kristiešiem un atbalstīja dzimstošo Baznīcu; reliģiskā neiecietība iesākās līdz ar politiskā režīma maiņu.

Japānas kristiešu vidū izveidojusies vērtīga tradīcija –

katru gadu apmeklēt ar XVII gadsimta vajāšanām saistītās vietas.

Atklāta sena freska

Roma. Pirms kāda laika pasaules mēdiji vēstīja, ka Romā, svētās Teklas katakombās, tika atklāti senākie apustuļu Pētera un Pāvila gadsimta gleznojumi, kas datējami ar IV gadsimtu. Tomēr pēdējā laikā arī citās nozīmīgās svētvietās notiek līdzīgi atklājumi.

Romas svētās Sabīnas bazilikā restaurācijas darbu laikā tika atklāta 2,8 m augsts un 4,3 m plats VII gadsimta gleznojums. Tajā attēlota Jaunava Marija ar bērnu Jēzu, kuriem blakus ir svētie apustuļi Pēteris un Pāvils, savukārt freskas malās attēlotas svētās Sabīna un Serafīna. Gleznojuma tapšanas laiku palīdzēja noteikt vēl divi citi attēlotie personāži, proti, pāvesta pārstāvji III Konstantinopoles koncils (680/681).

Svētās Sabīnas bazilika Aventīna pakalnā savus sākumus rod V gadsimtā un it īpaši slavena ar savām ieejas durvīm, kuras rotā kokgriezumi no 432.gada. Tas ir senākais šāda veida paraugs kristīgajā mākslā.

Saskaņā ar ļoti senu, pāvesta Gregora Lielā iesāktu, tradīciju, arī mūsdienās pāvests Pelnu Trešdienā šajā bazilikā ar Svēto Misi iesāk Lielo Gavēni.

Kopš 1222.gada bazilika ir uzticēta Sprediķotāju Ordeņa tēvu pastorālajai aprūpei un tai līdzās atrodas arī šī ordeņa ģenerāļa rezidence un pārvaldes institūcijas. Šajā konventā uzturējās sv. Dominiks (kura celle ir pārveidota par kapelu), sv. Toms no Akvīnas, sv. Celsijs, pāvests sv. Pījs V un citi.

Pēc fides un zenit materiāliem sagatavoja diakons
Mihails Volohovs

Foto no interneta

IV gadsimta freska tika atklāta, lietojot jauna veida lāzertechniku

Iespaidi pēc svētceļojuma uz Poliju

Pastāv uzskats, ka Polija nav tūrismam saistoša zeme, jo savā ziņā līdzinās Latvijai un nespēj piedāvāt neko unikālu un aizraujošu. Tomēr neviena laicīgā ekskursija pat uz eksotiskām zemēm nevar aizstāt svētceļojumu. Tādēļ šā gada jūnijā ar jaunizveidoto Kurzemes diecēzes svētceļojumu biroju devāmies tā pirmajā organizētajā braucienā pa Poliju un tās svētvietām.

Tas bija svētijs un – kā garīgi, tā emocionāli – auglīgs ceļojums. Braucienā bija ietverta Polija no ziemeļiem līdz pat kalnainajai dienvidu daļai. Apmeklējām Polijas nozīmīgākos svētceļojumu galamērķus – Čenstohovas Jasna Guras baziliku un Gidles dominikāņu klosteri – kā arī ievērojamākās pilsētas: Krakovu, Ļubliņu, Varšavu, Belastoku, Vadovici, tajās esošos dievnamus un klosterus.

Brauciena laikā lūdzāmies gan savos, gan citu cilvēku uzticētajos nodomos, kā arī katru dienu tika svinēta Svētā Mise. Garīgās pārdomās ar svētceļniekiem dalījās dominikāņu tēvs Augustīns un klostermāsa Mārīte. Visneaizmirstamākie iespaidi ir no Vadovices – Jāņa Pāvila II dzimtās pilsētas – un dievkalpojuma latviešu

Foto no E. Stivriņas pers. arhīva

Svētceļnieku grupa pie godināmā pāvesta Jāņa Pāvila II dzimtās mājas Vadovicē

valodā kapelā pie Čenstohovas Dievmātes svētbildes.

Svētceļojumā redzējām gan klasiskās, mums pierastās greznās baznīcas un katedrāles, gan arī milzīgas, vairākos stāvos celtas mūsdienīgas baznīcas, piemēram, Dieva Žēlsirdības baziliku Krakovā.

Neizpalika arī pastaiga Tatru

kalnos, Veļičkas sāls raktuvju apmeklējums, poļu nacionālās virtuves baudīšana. Lielu prieku sagādāja tikšanās Želonkas klosterī ar dominikāņu māsām Agnesi un Katrīnu, kuras iepriekš kalpoja Liepājas Sv. Meinarda draudzē. Novēlu arī citiem izbaudīt garīgi bagātinošus svētceļojumus.

Elvira Stivriņa

KURZEMES KATOĻU DIECĒZES SVĒTCEĻOJUMI

Svētceļojumā uz Poliju līdzī dosies priesteris Andris Vasiļevskis un dominikāņu klostermāsa Mārīte Martukāne, lai gādātu par garīgo programmu ceļojuma laikā. Tāpat katru dienu ir paredzēta: Sv. Mise, kā arī iespēja saņemt Grēksūdzes sakramentu; garīgās pārdomas; ticības padziļināšanas uzrunas; kopīgas lūgšanas; diskusijas. Svētceļojumā var piedalīties jebkura kristietībai lojāla persona neatkarīgi no savas pārliecības, konfesionālās un reliģiskās piederības. Pieteikties pa tālruni: **26221423** (Igoris Mulikevičs)

SVĒTCEĻOJUMS UZ POLIJU 4. – 12. septembris, 2010

Izbraukšana **7.00** no Rīgas – Jūrmala – Tukums – Kandava – Kuldīga – Aizpute – **12.00 Sv. Mise Liepājā – Augustova – Belastoka – Beloveža** (dabas muzeja apskate) – **Ļubļina – Sandomieža** (Rožukroņa Dievmātes svētvietā) – **Krakova – Veļička** (pazemes sāls raktuves (sāļi veidota – grandioza baznīca, altāri, cilvēku figūras)) – **Vadovice** (Jāņa Pāvila II dzimtā pilsēta) – **Korbeļova** (pastaiga Tātru kalnos) – **Aušvica – Gidle** (Dievmātes sanktuārijs) – **Čenstohova** (V. J. Marijas svētvietā).

Ceļojuma cena Ls 250 vienai personai (grupā līdz 25 personām). Vienlaikus piesakoties vismaz 4 personām, katrai personai atlaide Ls 10.

Cenā ir iekļauts: komfortabls autobuss, naktsmītnes (nakšņošana gultās ar gultas veļu; duša), ceļojuma apdrošināšana, tulka, grupas vadītāju un koordinatora pakalpojumi; sabiedriskā transporta biļetes, ieejas biļetes muzejos un gidu pakalpojumi (par neapmeklētajiem muzejiem ieejas biļetes nauda tiks atgriezta svētceļojuma beigās).

Cenā nav iekļauts: ēdināšana, personīgie izdevumi un ziedojumi baznīcām.

Sīkāka informācija: www.katedrale.lv

TRANSPORTS UZ AGLONU

Maršruts: Rīga – Ogre – Aizkraukle – Krustpils – Līvāni – Aglona – Rīga Izbraukšana **13. augustā 7.00** (maksa Ls 15) un **14. augustā 8.00** (maksa Ls 12) no Rīgas autoostas.

Aglonā autobus varēs izmantot kā pasažieru bāzes vietu. Izbraukšana no Aglonas uz Rīgu **15. augustā 15.00**.

Konts pārskaitījumam:

ROMAS KATOĻU BAZNĪCAS LIEPĀJAS DIECĒZE

Reģ. Nr. 90000599276, Swedbank, konts: LV30HABA0551001087429 Juridiskā adrese: Peldu iela 15, Liepāja, LV-3401

Lūdzam norādīt: „Par svētceļojumu uz Poliju” vai „Par svētceļojumu uz Aglonu”.

TRANSPORTS UZ RĪGAS ARHIBĪSKAPA IESVĒTĪŠANAS SVINĪBĀM

Izbraukšana no Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles **svētdien, 8. augustā, 9.00**.

Maksa par braucienu Ls 8.50.

Pieteikšanās un samaksa pie Sv. Jāzepa katedrāles dežuranta (katru dienu no 7.30 līdz 18.30).

Iesvētīšanas svinības notiks Rīgas Doma baznīcā 15.00.

SKAISTKALNES “KAŅEPENES” SVĒTKI

PIEKTDIENA – 30. jūlijs SLIMNIEKIEM VELTĪTA DIENA

10.00 – Svētceļnieku sagaidīšana – svētnīcas vēsture
11.15 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze
12.00 – Sv. Mise (*celebrē tēvs Juris Krisūns no Ventspils pauliniešu tēvu klostera*)

o Lurdas svētība ar Vissvētāko Sakramentu slimniekiem
o Slimnieku sakraments o Euharistiskā procesija

SESTDIENA – 31. jūlijs ĢIMENŪ DIENA

10.00 – Svētceļnieku sagaidīšana – svētnīcas vēsture
11.15 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze
12.00 – Sv. Mise

(*celebrē V. E. Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis*)

o Laulības
o Laulību solījumu atjaunošana (*aicināti piedalīties visi laulātie*)
o Svētība mātēm, kas gaida bērnu
o Svētība laulātajiem un bērniem
o Euharistiskā procesija
21.00 – 24.00 Vissvētākā Sakramenta adorācija

SVĒTDIENA – 1. augusts SKAISTKALNES DIEVMĀTES – LATVIJAS ĢIMENŪ AIZBILDNES – SVĒTKI

9.00 – Sv. Mise (*lietuviešu valodā*), grēksūdze
10.00 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze
12.00 – Sv. Mise – (*celebrē V. E. Jelgavas diecēzes bīskaps Antons Justs*)
Euharistiskā procesija

DIEVKALPOJUMU KĀRTĪBA AGLONĀ

11. augusts – trešdiena

SLIMNIEKIEM VELTĪTA DIENA

12.00 – Sv. Mise, svētība slimniekiem

12. augusts – ceturtdiena

ĢIMENĒM VELTĪTA DIENA

12.00 – Sv. Mise, laulības solījumu atjaunošana

19.00 – Sv. Mise saderinātajiem

24.00 – Sv. Mise, nakts vigīlija bazilikā

13. augusts – piektdiena

SVĒTĀ MEINARDA LIELIE SVĒTKI

19.00 – Sv. Mise

20.00 – procesija ar Fatimas Dievmātes statuju ap baziliku

24.00 – Sv. Mise, nakts vigīlija bazilikā

14. augusts – sestdiena

7.00 – Sv. Mise

9.00 – Sv. Mise, garīgā adopcija

VISSVĒTĀS JAUNAVAS MARIJAS DEBESĪS UZŅEMŠANAS LIELIE SVĒTKI

12.00. – Sv. Mise

19.00 – Sv. Mise, Iestiprināšanas sakraments, Euharistiskā procesija

22.00 – Krustaceļš

24.00 – Sv. Mise

15. augusts – svētdiena

7.00 – Sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra, latgaliski)

9.00 – Sv. Mise jaunatnei, Iestiprināšanas sakraments

10.00 – Sv. Mise svešvalodā apakšējā baznīcā

12.00 – Svētku galvenā Sv. Mise, Euharistiskā procesija

19.00 – Sv. Mise

LATVIJAS V KATOĻU JAUNIEŠU DIENAS AGLONĀ – 13., 14. augusts

13. augusts

10.00 – Jauniešu dienu dalībnieku reģistrācija

11.00 – Jauniešu dienu atklāšana

12.00 – Sv. Mise jaunatnei (celebrē pāvesta nuncijs Baltijas valstīs)

15.00 – Interesu grupu un jauniešu aktivitāšu prezentācijas

17.00 – Darbs grupās

20.00 – Jauniešu procesija ar Fatimas Dievmātes statuju ap baziliku

21.00 – Koncerts

14. augusts

9.00 – Laudes (rīta lūgšanas)

10.00 – Bīskapu katehēze (vada pāvesta nuncijs Baltijas valstīs arhibīskaps Luidži Bonaci)

11.00 – Jautājumi un atbildes

12.00 – Sv. Mise jaunatnei un svētceļniekiem

(pie pāvesta altāra) – Jauniešu dienu noslēgums

UZŅEMŠANAS NOTEIKUMI Rīgas GARĪGAJĀ SEMINĀRĀ 2010./2011. studiju gadam

Rīgas Garīgajā seminārā tiek ņemti katoļticīgi vīrieši vecumā no 18 līdz 40 gadiem, kuri ir ieguvuši pilnu vidējo izglītību un jūt aicinājumu uz priesterību.

Lai iestātos Rīgas Garīgajā seminārā, līdz š.g. 15. augustam RGS inspektoram priesterim V. Stulpinam jāiesniedz šādi dokumenti:

- o iesniegums Semināra rektoram priesterim P. Kļaviņam un motivējums, kādēļ grib kļūt par priesteri;
- o sīka autobiogrāfija;
- o draudzes pāvesta ieteikums–raksturojums;
- o skolas vai darbavietas raksturojums;
- o Kristību un Iestiprināšanas apliecība;
- o atestāta par vidējo izglītību kopija;
- o medicīniskā izziņa par veselības stāvokli;
- o pases kopija;
- o 3 fotogrāfijas (3x4 cm).

Iestājpārbaudījumi notiks 2010. gada 17. augustā Rīgā, Katoļu ielā 16:

9.00 Svētajā vēsturē – rakstiski (sacerējums);

11.00 Katehismā – mutiski uzņemšanas komisijas priekšā.

Rīgas Garīgajā seminārā studijas ir bez maksas.

Tālruni: 67358686, 67205218, 67224757.

Ziņas

Kad poļu svētnīcās skanēja latviešu valoda

Foto: Sarmīte Elksne

Prāvests M. Vozņaks (pirmais no kreisās) Komblas Dievmātes sanktuārijā tulko seminārista stāstījumu par svētvietu

Šī gada vasaras sākumā 50 cilvēku grupa no Talsu un Kandavas draudzēm devās ceļā uz Austrumpoliju. Brauciens varēja notikt, pateicoties prāvesta Marcina Vozņaka pūlēm, kurš uzņēmās visas rūpes pasākuma sagatavošanā un veikšanā.

Ceļojums bija neparasts jau ar to, ka tādu maršrutu nepiedāvā neviens ekskursiju birojs. Tas bija svētceļojums un vienlaikus arī iepazīšanās ar tās tautas kultūru, kura, par spīti visam, arvien turas pie kristīgām vērtībām.

Mēs ieradāmies Dombrovas ciematā un apmetāmies labdarības organizācijai *Caritas* piederošajā viesu namā. Tur mēs ik rītu pulcējāmies kapelā, lai kopā ar prāvestu 15 minūtes veltītu lūgšanai un saņemtu svētību jaunajai dienai.

Piesātinātā jaunajam deva iespēju aplūkot, galvenokārt, Ļubļinas vojevodistes ievērojamākās vietas, sakrālās arhitektūras pieminekļus un apmeklēt vienu no vecākajiem Jaunavas Marijas sank-

tuārijiem. Pirms Mises Vonviļņas kapelā vietējais prāvests stāstīja par brīnumainajiem izveidošanās gadījumiem, kurus viņš ārkārtīgi rūpīgi pēta un reģistrē *Želasības Grāmatā*. Šurp nāk tūkstošiem palīdzības lūdzēju, bet to katrs saņem pēc ticības, nešaubīgi atdodamies Marijas aizbildnībai.

Trijās baznīcās – tikko minētajā Kembelas Dievmātes kapelā, prāvesta dzimtajā baznīcā Jastkovā un Garīgā semināra baznīcā Ļubļinā – priesteris Marcins svinēja un draudze dziedāja Sv. Misi latviešu valodā, un tas bija iespaidīgi, zīmīgi un aizkustinoši.

Jāatzīmē, ka Semināra durvis netiek atvērtas tūristu apmeklējumiem. Mēs bijām izņēmums mūsu prāvesta dēļ, kurš to absolvējis 1996.gadā. Mūsu pavadonis, 5.kursa students, ievada mūs semināra gaisotnē, iepazīstināja ar dienas režīmu, parādīja telpas un daudzfunkcionālo pazemes aulu. Turklāt, uz garās galerijas sienas, kur izvie-

totas absolventu fotogrāfijas, atradām arī mūsu prāvesta seju.

Apmeklējām 8 baznīcas – majestātiskas un vienkāršas. Diecēzes katedrālē bija iespēja redzēt liturģisko trauku un monstranču kolekciju, un kriptu ar ievērojamu garīdznieku kapenēm. Ļubļinas pili ir saglabājis ļoti vērtīgs 18. gs. arhitektūras piemineklis – gotiskā Trīsvienības kapela ar bizantiešu sienu un griestu gleznojumiem.

Gidu un prāvesta stāsti šķīra mums vienu Polijas vēstures lappusi pēc otras. Nacionālajā galerijā aplūkojām divas slavenā poļu mākslinieka Jana Mateiko gleznas: *Grīnvaldes kauja* un *Polijas-Lietuvas ūnija*. Maidanekas apmeklējums iedzīvināja atmiņā 2. Pasaules kara notikumus; pie Pelnu mauzoleja, pieminot nevainīgo cilvēku nāvi, mūsu grupas dalībnieki vienojās lūgšanās.

Jau Ļubļinas un Vonviļņas svētvietas, zaļās minerālavotu kūrortpilsētiņas Nalenčovas, kalēj-mākslas un Ļubļinas lauku etnogrāfiskā muzeja apmeklējums vien bija kā plaša panorāma, taču priekšstats nebūtu tik pilnīgs, ja plūdi nebūtu atkāpušies no mūsu prāvesta ieplānotā ceļojuma uz Lejas Kazimēžu ar tās baznīcām, klosteri, greznajiem 16.gs. renesanses namiem un pilsdrupām ar torni, no kura pavērās gleznains skats uz pārplūdušo Vislu. Un kur nu vēl aizraujošās enerģijas caurstrāvotais pašdarbības ansamblja jubilejas koncerts „mūsmājas” – Dombrovicā...

Ir bijuši un būs svētceļojumi un ekskursijas, bet diez vai kādam izdosies tā apvienot vislabāko no abiem, kā tas izdevās prāvestam Marcinam Vozņakam.

Sarmīte Elksne

Kurzemē aizsākusies Ticības padziļināšanas programma

Foto: Andra Pumpure

Pēc konferences "Sv. Rakstu nozīme un skaidrošana" Priekules draudzē notika darbs grupās

Darbs pie Ticības padziļināšanas programmas (TPP) norisinās visā Latvijā, Rīgas Augstākajam reliģijas zinātņu institūtam (RARZI) sadarbojoties ar vietējiem biskapiem. Katrā diecēzē ir izveidota darba grupa, kurā ir iesaistījušies RARZI absolventi un studenti.

Pirmā TPP tikšanās notika 5.jūnijā Priekules draudzē. RARZI maģistrants diakons Mihails Volohovs izklāstīja RARZI docētāja pr. Paula Kļaviņa, *Dr.Theol.*, sagatavoto tēmu „Svēto Rakstu nozīme un skaidrošana”. Uz tikšanos bija ieradies arī pats tēmas autors.

Otrā TPP tikšanās notika 20.jūnijā Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē. Par. pr. P. Kļaviņa izstrādāto tēmu „Baznīca kā kopība” runāja RARZI absolvente Ingrida Burģe. Uz šo tikšanās reizi no Rīgas bija ieradies TPP visas Latvijas koordinators Mārtiņš Krūklis.

TPP tikšanās reizēs nozīmīga vieta ir Euharistijas svinībām un adorācijai. Tiek lūgta Svētā Gara klātbūtne, lai lektors un klausītāji spētu saklausīt un izprast, ko Dievs vēlas atklāt. Pēc lekcijas notiek darbs grupās, ko vada TPP darba grupas pārstāvji.

TPP pārstāve Ērika Korāte lūdza Marijas Leģiona māsas no Priekules un Liepājas padalīties savos iespaidos par pirmajām TPP tikšanās reizēm:

– Vai TPP draudzēs ir vajadzīga un derīga?

Mārite Galdika: Ļoti vajadzīga programma. Savādāk varbūt ir tiem, kam literatūra un internets ir pieejams, kas ir mācījušies, bet pārējiem nav tādu iespēju. Mēs daudz jauna uzzinājām par Sv. Rakstiem. Ir jāmek savas ticības bagātības izmantot, bet tam ir vajadzīga zināšanas. Citādi reizēm jūties apjucis, kad neproti atbildēt, argumentēt. Un

vēl – man patika tas, ka bija adorācija, jo Priekulē nav tādas iespējas – nav savas baznīcas.

Ruta Slene: Ir nepieciešamas tādas lekcijas. Cilvēki izglītojas, uzzina daudz jauna. Domāju, ka tēma „Baznīca kā kopība” bija vajadzīga. Man šķiet svarīgi zināt, ka Baznīca ir sadraudzība, kopība, līdzdalība. Brīnišķīgi, ka varam sanākt kopā, izrunāt – kas svarīgs mums un draudzei.

Anna Martinsone: Par daudz nevar būt – jo vairāk uzzinām, jo vēl vairāk vēlamies uzzināt. Noder visas tēmas. Ir jāatkārto, ja ilgāku laiku nav dzirdēts. Tas arvien atsvaidzina. Ir iespēja saņemt atbildes uz interesējošiem jautājumiem – mums ir daudz izglītotu cilvēku Baznīcā.

– Kā patika darbs grupās? Vai tam bija vērtība?

M.G.: Lielā zālē grūtāk uzdot jautājumu. Sākumā ir nedrošība – ko citi padomās. Mazākā grupā savādāk – intīmāk, draudzīgāk – kā brāļi un māsas. Var savas domas pateikt, citus uzklaust.

R.S.: Grupās kopā apsēdāmies mazā lokā, katrs par sevi pastāstīja, uzzinājām, kas kurš ir, kā kuram klājas. Patikami – kā mājās.

A.M.: Man laimējās – bija maza grupiņa. Tik daudz varējām jautāt, teikt, klausīties. Un vēl brīnišķīgi bija tas, ka visi kopā aizgājām uz kapelu. Tas dod spēku un enerģiju. Es biju uzlādējusies – vēl tagad esmu.

Staņislava Kukuka: Mazākās grupās var pajautāt, katrs var izteikt savu domu, jo, kad vairāk cilvēku – bieži netiek pie vārda. Visas tēmas labas – daudz ko nezinām. Šīs lietas ir tik plašas un dziļas. Galvenais – mūsu ticība sirdī, ar ko varam tikt uz priekšu – celt sevi un apkārtni, pateikties mūsu Pestītājam un Viņu slavēt.

Ingrida Burģe

Foto: Līne Lāce

Talsu draudzes bērnu nometnes "Krāsainā Dieva pasaule" dalībnieki gatavo derības šķirstu, kas vēlāk tika nests 17 km garā pārgājienā uz Kandavas katoļu baznīcu

ZIŅU PORTĀLS:

www.katedrale.lv

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Tālrunis/fakss 63425422, mob. tālr. 26310871, e-pasts: nac@tvnet.lv
Redaktore: Ieva Liede. Teoloģiskie recenzenti: biskapi – Vilhelms Lapelis, Ārvaldis Andrejs Brumanis.
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā, to var iegādāties baznīcu grāmatu galdos.

CMYK

Laikraksta nākamais numurs
5. oktobrī.

Iespiests: Tipogrāfijā "Kurzemes Vārds", Liepājā, Radio ielā 19. Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz "Nāc". Tirāža: 10 000.